Els uixers a les portes d'ivori.

Carles Reig i Morell.

Aquell qui so passejava perdut pel desert i s'atansà al monument funerari, per a aprofitar-ne l'ombra quan més fort no espetegava el solell, i xiuxiuejat el secret a frec d'orella per l'esfinx, trobà, llavors sense cercar-lo gaire, on raïa amagat l'amulet — que s'esqueia d'ésser el joiell d'un escarabat verd probablement de jade, el qual, enlluentit, funcionava perfectament i per a tot. Li demanà aigua i heus que brollà als seus peus una fonteta. Baldament que amb el seu amulet les seues facultats de persuasió es trobessin més endavant bon tros augmentades, de tal faisó que podia persuadir els llangardaixos a perdre la cua (cues que es menjava en acabat crues, mastegant-les com xiclets) i això només amb la força de la pensa i la voluntat de l'ànima, no era tampoc pas omnipotent, com qualsevol dels ordinaris déus empescats al llarg de les centúries pels més acollonits dels bípedes, i amb allò és clar que no era capaç de cap manera de fer per exemple que les carxofes se li rostissin soles, o que les sàvies peripatètiques li revelessin de franc els secrets de llur quefer tan preciós, o fer que el pèndol del temps anés tan llangorós que els nauseabunds estupres que tenien lloc pertot al món en avinentesa de les processons de devots de cap altra tenebrosa divinitat, amb calvaris i vergassejades i cilicis, i d'altres martiris repugnants afegits, poguessin ésser admirats amb més tranquil·la fruïció, com al cinema lent.

Tothom va pel món amb disfresses de tota mena (i, amb la disfressa encastada sovint tan fort a la pell que la disfressa i la pell esdevenien al cap d'estona la mateixa cosa), tothom llavors presumeix d'una coseta o altra, àdhuc, immodestament, de la seua humilitat i modèstia, del fet que hom és un cuguç satisfet, o un

carrincló destraler, o un homosexual vergonyós, o presumeix dels propis crims de pensament, de les seues aberrants i soporífiques anècdotes sobre ses frustracions innombrables, d'ésser tot plegat una merda de persona, o un manifasser, o un enderiat idiota, o un conspicu rancuniós, també d'ésser incapaç de llegir cap mena de recepta ni prescripció, ni llibre, ni full, ni cartell, d'ésser, en un mot, un pinyolet corcat fent ridículs capficalls pels meandres que fan les pixarades dels elefants, i gràcies... La qüestió: presumir, per això tenim una boca... presumir tant d'un magnífic defecte com d'un altre, tant se val de què... de qui... de tot... car tot... tot.. tot és presumpció.

Somiant, m'orbiten, austeres, però concupiscents, mantes de peris — les mítiques beutats perses — i som a hotels prou nets i curiosos, on amb llurs fills, amics meus, ballem, o escoltem les millors òperes, i ens netegem quan cal els mocadors, els calçotets als rentamans, i els estenem amb cura immensa damunt els tubs de la calefacció, i sempre sabem on som, i no perdem mai les claus, i les peris ens amoixen i acaricien els didalets, i de cops se'ls fiquen entre cuixes, al niu suadet, peludet, flairoset... i quants d'altres fills, amics nostres, eixerits homosexuals els de més, els de menys amb les nocions del món massa alterades, massa perplexos, amb un cervell massa espatlladet, ells, per a rutllar en un món tan complex, i llavors cal tancar-los entre coixins i cuixes de pollastres, que es morin a pleret i feliços, tanmateix ignorats dels qui sabem moure'ns per la gàbia de brèndules d'or de la precària bombolleta que en diem esfèrula, cosa que tampoc no és tan difícil, és clar, si les peris t'emparen, t'acobitien, i quan més et cal, a llurs llits et colguen, entre sedoses flassades, o providencialment al teu s'hi fiquen i t'escalfen, i t'engreixinen les rodes del coratge per a continuar existint, en la bona vida generosa.

"*Preciós talismà que em dona l'esfinx/ Clares espurnes als seus ulls de linx...*"

Espurnes que eixoriveixen peces latents al meu engranatge cerebral, i comprenc que de fugir és sempre necessari. No ets segur sinó sol. Ni pots carburar de cervell sinó amb tu mateix. Sovint escolto llavors les veus del talismà. Que sempre van net al pinyol de la substància, mai no s'extravien ni s'emmanillen a cap ventall de

satíriques minúcies, per exemple, ni fiquen mà a cap magatzem de vaguetats ni xafardeigs, ni d'opinions tavernàries, ni de veritats de peu de banc, ni d'altres banalitats, ni et fan brunzir les orelles amb rostolls interminables d'interpretacions interconnectades o no. Mai no se t'allargassa ni afeixuga com acabo de fer amb aqueixa teranyina d'idiota explicació.

Reconeguéssim, que de tots els trets de mon tarannà, el més evident (i de lluny) és la meua invencible imbecil·litat. Assats aprensiu, quan emmalalteixo em demano què em guareix, i m'arrap llavors al talismà, i com qui trontolla damunt el glaç i la neu, fent incerta fòllega, si caic no caic, i prega de no caure i enfonsar's a cap gèlid forat entre enormes glaçons d'on no en surt cap déu, sent potser entre el vent la veu moribunda del talismà. "Seré molt apotropaic (et protegiré de molts de mals, especialment fent-te callar quan convé de no dir re), però quelcom no puc pas canviar perquè és incanviable, i això és el destí. El destí ve predeterminat per les lleis de la matèria. Tot allò que es fa es desfà, inclosa ella mateixa; així que potser no prendràs tan mal si calles quan has de callar, però el que no faràs és sobreviure quan el destí mana que no facis. Tot talismà es troba limitat pel seu propi destí d'haver (si n'ha de debò cap, i tot no és que sigui sinó tramoia imaginada), d'haver, dic, un poder que arriba on arriba, i on no arriba es resigna a no arribar-hi, car què altre pot fer? Lluitar contra allò que és? Fora follia."

Altrament força pulcre esguerrat (esguerrat del meló, sobretot), tampoc no em serveix de re — la brutícia em ve de mena. Hom reconeix: "Què hi farem; el fel em sobreïx, i vaig pertot esfereint la repel·lent gent fineta — bromhidròtic (de suor molt pudent) i poliquèsic (amb excés tothora de caguera)."

Hom és èpicament omnívor, al qual li cal de tant en tant qualque obtundent abdominal, car eixams d'opacs fantasmes que són els microbis de la indigestió li estronquen llavors àdhuc la sínia aparentment infinita de la tumefacció fàl·lica, molt roent, mes efímera — i allò sí que no. No, no. Amb l'obtundent abdominal, m'he begut alhora el senderi. Em fa l'efecte que amb allò he perduda de sobte l'angoixa i la por perenne de mort immediata. Que amb el remei, m'entrava al cos el còsmic narcòtic contra el letal rossec que duu el fet d'existir, on tots els vius, del més diminut al més colossal,

van ensarronats per la puta sarcàstica mort, qui mentrestant els tortura tots (sense oblidar-se'n de cap) amb la seua ombrívola omnipresència.

—Maleïda mort perseverant — et penses, capdecony, que duraràs per sempre.

—Els qui empaiteu la imprescindibilitat, tard o d'hora també us moriu, i ningú no se n'adona ni us troba a mancar mica.

—Car tot desembaràs sobtat fa ferum d'amnèsia.

—Hom no se'n xauta gens, tant li fot a tothom.

—Sense la mort, és a dir, sense re a matar, la matèria, potser aquest cop, es rectifica i pareix un nou, més sensible, tot. Un tot nou i que rutlli com cal.

—Quelcom de simple i net. Sense que, de tant abstrús, li calgui cap muntatge de sonses panòplies de paràfrasis.

—Comprens?

Llavors s'esqueia que admirés el cataclisme únic, la catàstrofe general que esporgaria el món, com si fos fruit mal desenvolupat i ja mig podrit, amb la branca del sistema solar que el sostenia, també tallada arran, com tantes d'altres, perquè tot plegat s'estimbés i desaparegués, de tal faisó que el que romangués d'univers (posat que en romangués re) hauria de tornar a créixer molt més net i lògic i educat, quan precisament aleshores l'innominat es foté davant el gran espectacle.

Agullant-m'hi de valent, només veia el clatell massís del grotesc entremès qui s'entremetia doncs entre la meua ullera i l'esdeveniment, un esdeveniment cabdal de veritat, irrepetible en vida de ningú altre.

"*Pell de ruc no clareja!*" — vaig cridar bo i esgargamellant-me unes quantes de vegades, sense que el fart maleït es mogués. Com clavat a lloc.

Misteris de la química — ens litifiquem (empedreïm), si restem gaire estona escarxofats al mateix lloc.

El gruixut fantasma asmàtic s'havia tornat un 'fantasmàtic' enorme monument — una altra mena de monstruosa esfinx. Esfinx que no em deixava albirar, com dic, re d'interessant. Una nosa colossal davant mateix meu.

El raor d'Occam, el nus Gordià, l'ou d'en Cristòfol, l'espasa de Dàmocles, la historieta d'en Mides i tot — la lliçó sempre és la mateixa — cal tallar curt i fotre el camp — qui s'allargassa la caga.

Ras i cur, doncs, com cal, la vaig dinamitar, abans no fos massa tard.

Aviat arribaven les algues dels oceans alçurats, algues infeudades de fosforescències dutes per les restes del ninot — en forma de roques, riques en fòsfor, fetes a bocins. I encara, els múltiples ulls de l'esfinx esmicolada relluïen com llunes fosforescents.

Què em volien revelar de críptic i secret...? Qualque altra rucada, sens dubte. No ens hi capficarem pas. Ni hi pararia l'orella.

Saps què? Tomb de full i envant.

El meu metge fou un kamikaze. Se'm llençà en picat al llombrígol com si hi volia trobar petroli. I diu, astorat, que hi troba pròpolis, grans i successives acumulacions de pròpolis, i li dic, tement-me encara una altra malaltia iatrogènica, portada aquest cop per les seus mans brutes, o no pas prou netes, el producte de les qual és allò que en diu pròpolis, i li dic, dic:

—I el niu? I la mel?

Em diu: —Quin niu? Quina mel?

Faig: —El niu de les abelles, la mel del niu.

Em diu: —Tu rai, no cal pas que te'n neguitegis gens; la pròpolis

enforteix; enforteix un colló; seràs, quan et faràs grandet, gegantesc.

I se'n va havent complit, i mos pares havent pagat.

Romanc al llit fet malbé. Fins que, esgrogueït, obsolet i escrofulós, i com ara botulímic i tot, no emprenguí de bell nou el meu vol predilecte — vers enlloc.

Deia bona nit i m'encomanava a la mort maternal. No crec pas que d'aquella en sortís viu.

I tanmateix, som-hi. Em trobava desvagat i em deia, doncs, lliure com el petrell en procel·loses circumstàncies, amb aigües embogides i molt castigats litorals, tiraré ara, bo i triant a la cruïlla, per una altra via.

Hi ha, en tot allò que endrapem, bacteris (i llurs toxines) a betzef; cal tindre doncs un païdor d'acer per a viure prou viu, sense caigudes d'energia i sense aproximacions de mort, si fa no fa en sa equilibri; altrament cal passar les precàries estones que dura una vida amb 'sopetes de la padrina', i au, això farem.

Paral·lelament a l'ultrasò emprat pels muricecs per a localitzar cuques, nosaltres, les esfinxs, portem miques de fòsfors als ulls amb els quals detectem d'on ve (i quan) la cacofonia que no cal ni s'ha d'escoltar; quan algú comença a cagar parlant, és hora, no sols de fotre't taps a les orelles, és hora de fondre't ben lluny. Només sol i de tu a tu, sentiràs fragmentàries veritats. Quan hom és sol, peta, rota i fa el que vol, i especialment, si no és boig, fa això: no es menteix, i doncs no es fastigueja (ni enfastija) mai a si mateix amb discursos vans. Repetitivament i breu, es diu el mateix, és a dir, allò que compta, allò nu, i prou. Verborrea per a no dir re, o no pas gran cosa, si us plau, no; no, mai.

Raguis on raguis, tota amenaça ni perill de mort rau a l'aguait. Que de cap te n'esquitllis depèn de tu i de la sort.

Era com cetaci naufragat entre els crancs qui em mossegaven, quan la noia del groc biquini exigu, tota dreta, m'encavallà. Em desvetllí quan les gotes del seu entreforc m'entraren pel nas. Sabia que

s’havia equivocat, i tanmateix, què deia? Re, no re.

Fit a fit, sempre t’ulla el col·lapse definitiu, i el seu indubtable triomf serà la seua glòria subterrània. No pas la teua, no. No, no. En una típica invasió perineural, et jaqueix estigmes per tot un cos fet grotescament malbé, que llavors sedueix els repulsius més pervertits especialistes mèdics, qui, ells amb ells, conxorxats, et descriuen, ecfràstics, com si fossis una obra d’art, en fastijosament detallats diluvis de buides altisonants paraules…

I ara que ve a tomb, aquest paper amb dos gargots malgirats — l’home viu, l’home mort.

Hi diu: “Història dels dos instants.” L’instant on em moria, i l’instant on encara no era mort. Trucs de l’argument. Qui l’escriu, l’argument? Tothom em creu mort, inclòs jo mateix (sempre el protagonista), i l’instant següent, les de més de les vegades en un altre capítol, encara no. El truc cansa. Durant els primers anys encara t’interessava; després, te n’enfastidies, te n’atipaves. És normal i natural. Quan el decidirà el guionista inexistent de plegar? Encara no se n’ha adonat, que ja en tenim prou, sempre del mateix truc. Que acaba essent massa feixuc de portar, de suportar…?

—Sents? Sents? Esporuguides eguinen les eugues, i les orquídies inquireixen què hi ha? Com les tedioses gàrgoles d’antics plecs amb tosca i carrall, i llims i llotims, els auditoris foràmens altament puden. I les feixugues lletugues, sobtadament adulterades, esdevenen ipso-facte putrefactes. La intrèpida plebs pledeja a favor de l’explicació, car no hi ha hom no hi entengui re. Un núvol de glaç ens anorrea, i no sabem per què? Un déu idiota, perquè sí, se’ns ha girat contra. Tots els déus són uns malparits de merda, i sofre roent és tot el que t’ofereixen. Quina absurda còsmica ignomínia! Llurs facècies són terroristes, llur ‘vis humorística’ és d’allò més esguerrada, i tot el que foten, a l’infern celestial d’on deuen raure, és cagar-se’ns incessantment damunt.

Mentre la plebs sucumbeix als sismes incessants, l’alt elegit, embolicat en la vermellor d’un vellut resplendent, escarneix llurs plors i precs, i dalt sa torre inexpugnable, indestructible, massa sòlida, entre estrets merlets, sobre, s’hi caga, s’hi caga. S’hi caga. Sí.

És conegut. Sempre ha estat així. La cosa mai no canviarà.

Solaçat, taujà, i fent tostemps com ça i tau-tau amb tot, el ben pentinat feny que passa per un abominable tràngol, que pateix gairebé enllà d'on és possible patir per a un cos com el seu, no pas gaire robust, i per les nits, de més a més, és reu de comprometedors malsons; sovint es demana quina maleïda ombra nocturna els li va instil·lant, amb traïdoria, aprofitant que dorm i que l'ombra és invisible; se li entremet entre ronc i ronc, i li encén rere les closes palpebres una foguerada d'imatges corprenedores en llur horrorosa intensitat (records segurament d'una infància sotmesa als bestials catecismes). Commòs, perduda tota equanimitat, aleteja follament, amb totes les fàneres espurnejant-li, els braços sencers fets d'urpes de predador, de rampinyaire, per tal d'enxampar l'ombra en el fet homicida d'instil·lar-li l'aberrant verí — una fantàstica ombra, és clar, protegida tanmateix per una dedàlica inaccessibilitat total — i informalment, sense compliments, escanyar-la d'una vegada.

Certs vicis l'esparveren; d'altres, troba insultant que siguin considerats vicis, i aleshores, portant la contrària, els practica, un per un, cascú quan li toqui, amb passió — l'única cosa on fica prou de passió per a fruir-hi prou.

Això, però, també: Cap dels vicis assenyalats pels erròniament extraviats vademècums de la moral religiosa (tan escanyadora) no s'atansa mai ni pensaments als horrorosos dogmes obligats dels repulsius, obscens, bíblics, 'llibrots sacres'. Tot hi és fals, xerrameca podrida: *Xam-xam, so d'aram*, i infern i revenja, i assassinat continu, i anorreaments a la babalà; tot collonades, tot capdeconyades, carallotades, bestieses, als corromputs manuals sacres.

Adorm-te'm per comptes amb recitacions de llibrets profans, barbàrics, científics...

"*Fruit encès, prest a la verema/ L'agònica esfèrula, el Solell se l'empassa/ Oh Solell, res no n'aigualeix ses laves-baves./*

"La rancúnia s'hi reflecteix, ulls roents de sofre/ En tentacles de pop de foc sideri/ Amb indicis de mantes ninetes orfes/ On cada

xuclall prova d'esbrinar i clissar-hi./

"Món sense designis, despès univers/ On només monstres hi rauen./

"Solells morents admesos al cementiri/ Sense que ni el dit xic hagin mogut/ Per a mirar d'anar-hi./"

Quadre convuls que trac de la paret.

Al cel hi ha tot de déus miserables — més imbècils ni cruels no els podíeu triar enlloc. El cel és constel·lat d'abjectes mòmies encimbellades per les classes criminals, les qui abasseguen el poder — temorecs tifetes, suportats pels fètids uniformats de la falòrnia religiosa, i sobretot els armats mitges-merdes curts de gambals i assassins.

"*Incorporis i impropis retrunyen arreu/ Lladrucs superflus de gossos idiotes./ Guaiten el cel i la por els destarota./*"

Trau el quadre, i sota hi veu que hi roman encara l'amagat aragall del meló llençat a la paret en un moment de ràbia, ràbies que en llur joventut els creixien espontànies. Qui llençà el meló? Ell? Ella? Quin forassenyat instint, com qui hi llença fetus o nounats, els feia estavellar el primer on els queia la mà a la paret? Així fou com ell (o ella?) morí. Hom llençava el ganivet, i l'altre son cor es veia fes. Tret que això s'esdevenia enjondre, a una altra casa ara perfectament oblidada. Me'n romanen traces, infantesa salvatge.

El reminiscent s'esllangueix de matinada aclofat a la cadira de braços. Quin artífex acomplit li ha empeltats aquells brins intrusos de memòria? L'orquestració n'és sospitosa. Suspicaç com l'estruç llegendari, enterra el cap i hi escorcolla. Al·lusions, insinuacions, suggestions, menes cops de colze intencionats en forma d'idees, sibil·lins entretocs, forasters — estranys als meus paratges. D'on sortiu? Veniu tronant, amb insultant aplom, i us m'imposeu imatges de vides pretèrites que no sé pas si creure'm. Qui hi soc? Quin paper hi haig de fer? No n'hi ha de bons? Tots duen a malaurança? No en teniu d'altres? Ep, ep! Em feu cas?

No. Aixeca't i fes-te fotre. Res no ix a cap. No en traus mai l'aigua neta. Viure és això. Res no és clar. I el desllorigador cada vegada una miqueta més lluny.

"*Tot s'enfosqueix — pròdroms de feridura./ La farsa del viure toca a sa fi./*"

Pertany a una nissaga de reminiscents propensos al suïcidi; llur extinció fou piramidal; amb les generacions, eren de menys en menys, fins que només en romangué un, amb la llufa bo i penjant-li a l'esquena amb el mot escarnidor d'adolorit 'sobrevivent'.

Amb l'assiduïtat de la llagosta, matemàticament conclosos, per auto-assassinat, els camins tots els altres, el darrer de la monstruosament endogàmica nissaga, amb remarcable ambició, es feu caragirat (quinta-columnista). Traïdor a la vida, i tanmateix amb un fons caritatiu, el fastigosament lleig i malparlat o volia pas tampoc que cap dels seus envaïts connacionals, sobrevisquessin, és a dir, continuessin, els pobrissons, de patir. Definitivament anorreats, era l'única via que els menava a la felicitat.

Intrusius ignorants barroers invasors qui, mentre ens escanyen, es volen fer respectar, i volen que, amb el nostre darrer buf o bleix, llur simiesc, vergonyós, repulsiu, algaraví sigui la llengua que es xerri — xerri, cagalló, palter o buina és llur llengua — qui la tastés, provant de xerrar-la, s'enverinava de per vida — no els ho desitjo a ningú, horrorós destí.

Aquest intrusius salvatges són els botxins per què el caragirat ens vol, com ell, suïcidats.

"*Dels cràters de cals rics, fums deleteris/ Ens fan trescar, i amb nafres i improperis.*"

Delictes execrables cometen sobre els qui, residuals, en cleda ens arraïmen, i en patim llurs befes viscerals, i, impunes, defensats per llivells babèlics d'uniformats assassins, fins a la coroneta armats, ens buiden els ulls i ens tolen les cireretes, perquè siguem els darrers del nostre tronc. De tota manera, com ens planyíem sense llengua...? Els nostres balbuceigs cap torsimany en trauria

engrunes, tot i que per què les voldrien, menyspreats que som fins a la bogeria.

Per als disgustats melangiosos, amar ens és fora de límits. Per als altres, ameu-vos. Ameu-vos a l'atzar, nois. A l'atzar de les trobades. Feu-vos presents amb pomets de floretes de camp de concentració, i potser amb cuetes de llangardaix garneu. A l'hora de pagar, cascú s'ho trobarà. Cossos heroics els nostres, car de debò demana silent coratge, això de tan precàriament continuar de viure davant la intransigència del temps, i la gosadia satànica dels correctors de destins.

I ara, a trenc de no re, a propòsit de qualque ventissa proposició mental vinguda d'enlloc, em ve a l'esment que era, en edats primitives i doncs un bri més felices, conductor de locomotriu de tren, i cada vegada que penetrava un altre vúlvic — o vulvós — túnel, no podia fer-hi més — m'escorria d'antuvi aparatosament, i després en més i més minvant lleterada. Incessant orgasme, car el tren passava per un paisatge força abrupte. Acabava la jornada tot fet malbé. Vaig haver de canviar de feina. Em feia llavors de ginecòleg, especialitzat en obstetrícia, i així em guaria de la mania. Vaig veure la crua realitat de la castigada vagina, i vaig perdre el desig de penetració d'espetec. Ara torno a fer de feliç guia de trens. Una feina no sols honorable, ans heroica de totes totes. Gràcies, gràcies.

Sí, ves, ja ho veus. Vida i miracles de l'adés tan concupiscent conductor, qui, amb coratge suburbà, ara mena un tramvia gairebé de joguina per a infants, al zoo.

Hi ha infants qui ploren i es debaten, horroritzats com l'Isaac, un pobre anyell d'infant, quan son pare, per ordre del maligne 'déu' (cal ésser capdecony!), és a punt d'assestar el cop de coltell, o de punyal de cuina, que l'escapci, i que llavors son cap rodoli perquè els gossos hi fotin mossada. Sacrifici per a imbècils.

Llavors el celebrat conductor se'ls posa a la falda i els consola contant-los benaurances impossibles que l'esdevenidor indefectible els portaria. Les mares li n'estem, no cal dir, d'allò més agraïdes.

—Tant se val. Saps què et dic? No hi ha res a fer.

—La manca espiritual, l'íntima fretura sempre frustrada, de l'home acomplert és que no pot girar-se iracundament, tot amollant malediccions, contra l'inventor d'aquest horrorós patafi.

—Car, òbviament, la sinistra idiotesa que és l'univers s'inventà sola, i llavors, a la irrisòria cua, totes les altres fútils historietes que efímerament anaren desenvolupant- s'hi.

—Tot plegat no gran cosa. No gran cosa esperant d'esdevenir tard o d'hora absolutament no re.

Amb això, tornava fosca nit de la feina, i no cal dir que em temo un atemptat. Els uixers som tots gàngsters. I els gàngsters, és palès, vivim perillosament. Som els uixers a les portes d'ivori. Vigilem, rigorosament i geniüda, què n'entra i què en surt, i les identitats autèntiques dels transeünts. Els món dels uixers, vull dir, dels gàngsters és un món sense dones, és doncs un món sensat. Des dels orígens tota dona ha estat destorb.

És aleshores que, tota de negre, l'angèlica marfanta se'm trau el ganivet i me l'enfonsa pels voltants de la melsa. Mai més no seré el mateix.

Les encadenades instantànies si fa no fa memorables de la història ho proven. És el destí dels gàngsters genuïns d'ésser tard o d'hora penetrats per dones. La dona és l'ham esmolat i inevitable que, per peix gros que siguis (i potser al contrari, com més gros més exposat, i doncs definitiva la penetració), et penetrarà.

Encetat doncs de fresc i dessagnant-me, fet cap al cau, una ampolla de whisky em desinfecta el trau, i el tap d'una ampolla de xampany que per això ara mateix no trac del celler, m'estronca el devessall. que com qui diu a trencabranquetes, tant no m'afebleix.

L'endemà de matí, amb el suport d'un bon bastó, ja soc vora la porta amb el company de torn. Se n'adonen que dona m'ha penetrat, i m'expulsen encontinent del gremi. I ara, infecte, què faré? Si no em volen enlloc de gàngster no sé fer res més de tant productible per a la societat i la civilització. M'hauré d'abocar a la mala vida, destí

espatllat de cap a peus. La meua puritat per sempre pus inesborrablement tacada. Crim inconfessable, això de deixar-se per dona penetrar. Ja no hi insistiré. Horitzons d'enjondre lluco al voltant, i a la babalà em decideixo. Me n'aniré cap enllà. No pas que sigui més prometedor que cap altre lloc. No n'hi ha ni un que sembli, com els altres, lúgubre malaurat atzucac d'atziac esdevenidor on de totes totes malament rai.

Ix del xibiu l'ex-uixer, on ha escoltat, entre taules i cadires deteriorades, on roden — com aquells munts de fetus afollats desats en la curulla galleda de sota el safareig de l'eixida, que la minyona de vegades remenava, potser per a cuinar-los més tard — d'altres ex-gàngsters i boxadors i esportistes mantes de vegades impactats per dures agressions, i ara llurs cervells, parcialment inutilitzats, es veuen sovint i bruscament sotmesos a estocàstiques fosquedats — els ha escoltat, dic, doncs, ha sentit els compatricis reafirmar-se tanmateix en la viabilitat inexhaurible de la pàtria.

"Cal romandre tothora fidel a la terra, i rebutjar amb el màxim de ràbia tot invasor i ses idees, idees que supuren un verí pudent que esfereeix àdhuc la natura mateixa on voldrien imposar-lo."

S'ha aprimat molt. Molt desmillorat. Molt apagat, malgrat el seu règim continuat de turmes i lleteroles, i el bon vi negre.

Després del seu sonat fracàs com a gàngster, una vida força buida, sense gaires al·licients. "Cadavre macabre qui camina trontollant." La seua bombolla de vitalitat tota petada. Un esclat de bufa de bou, i au. I així anar fent. Fins a quan...? N'hi ha qui som com qui diu 'immatables'.

A ca seua s'inspecciona al mirall. Per sort cada cop més distants, les infeccioses erupcions que pateix l'adés acoltellat home repulsiu (els homes repulsius — i com més repulsius millor — és quelcom conegut psicològicament — són molt atraients per a certs esperits de gust desviat — 'conservadors' qui tiren per allò més xaró i suposadament diví — on la divinitat, és clar, és un extremadament vomitiu monstre intergalàctic), se li dilueixen a pleret en febroses sessions on la suor el banya, sense que el marqui, però, encara més, gens.

Un bon plat de rostes amb pa de pagès damunt la taula. Ell s'absenta, pensiu, contemplatiu, meditabund, esfinxí. Quina és ara la meua trajectòria? De què faré?

La tasca de tot caos és sembrar discòrdia; cascú ha de fer la seua feina, i si això no, que plegui, i canviï de feina. Un caos que no ho foti tot damunt davall, que no ho faci tot caòtic, no es pot pas dir caos — això pudiria a fraudulent. Cal que sempre demostri la mateixa etiqueta i cortesia que aplicaria un babuí boig. "T'hem ensinistrat perquè et captinguis a tall d'huracà enfollit — li diuen els qui el crearen, els harmònics elements, als quals es veu que quelcom els desconjuntà perquè es tornessin de sobte malignes — ara ves pel pervers univers i compleix."

Qui em dirà què soc ni per què serviria? Mos pares són morts. Mestres no n'he volguts mai. Autodidacta, sempre m'he inclinat sense protestes on l'atzar m'ha dut. On he trobat un ganxo adient, m'hi he penjat, de bell nou salvat. L'arpó pel qual m'he jaquit pescar era el que em semblava més net i polit del moment, i amb perspectives de durar. Mancat de pesquis, els horitzons no els veig gens clars. La meua beutat no en parlem, nul·la (apart de per a qualques tocats del bolet, als quals qui voldria atansar-s'hi). La meua capacitat per a la violència potser em serviria per a esdevindre arlot. Tret que això em fereix el sentit ètic, que, vulguis no vulguis, en dec tenir. Apart, tornem-hi, que amb les dones és sempre segur que la terror aterra.

Seré Blacaneus i em fotré a caminar bosc endins fins que no trobaré cap masia, on set o vuit nans m'empraran de ninot de fira al món dels nans.

Seré exposat com ximpanzé als zoològics i els nans del món 'nànic' em donaran de franc la bona teca. Bananes, nous, nespres, castanyes, entrepans sencers o mig encetats.

Seré bon feiner i la feina em durarà, amb jo tot feliç, fins a l'hora que no em caldrà dir, 'nois, passeu-vos-ho bé, de veure'ns ja no ens veurem mai més', i els dissortats qui romaneu en aquest món on el caos fa la seua feina de millor en millor, força i qui sap, pobrissons,

potser també us morireu aviat, i en circumstàncies no pas gaire adverses; confiem-hi.

S'havia adormit i somreia, el seu somni el duia a reialmes molt més ben dibuixats que no als de la realitat, i, ço que encara era més important, per al seu intel·lecte perfectament entenedors.

Clown a la gàbia. Amb l'orquídia al trau, el borinot a la galta, i amb el tast del mos de torrons d'Agramunt al paladar, amb el ventrell plenet, soc un ninot agraït. Un estaquirot ple de ganyotes divertides qui s'aïlla rere plomalls i ventalls de plomes d'estruç, com els parsimoniosos, cerimonials, dignitaris egipcians d'adés, i llavors, com si fes tat, aguaita de tant en tant per tal d'esfereir i enjogassar les criatures.

Els pares em regracien. Em llençarien, si els fos permès, dinerets i tot.

Un altre simi, el qui l'hi havia pispat, me'l va donar d'esquitllèbit, l'anell de bisbe quan va vindre al zoològic el jorn de sant Antoni a beneir el bestiar — i els il·lusos supersticiosos bestietes qui assisteixen a les infames presons apellades zoològics.

Les pertorbacions provincials! Els escarafalls a la premsa del règim!

Havien en acabat posats en quarantena tots els simis — jo exclòs, perquè, alhora fent pallassades de tímid rematat, havia estat l'únic a refusar de besar l'amulet merdós a la mà d'aquell altre porc brut de bisbe — perquè no sabien distingir quin dels simis, qui semblaven, a ulls dolents del bisbe, idèntics els uns als altres, havia estat el subtilitzador d'anells bisbals, i així, en quarantena, en podien analitzar les deposicions.

Jo aleshores ja era lluny. Tret que, sense jo saber-ho, el simi qui fou el lladre confessà, i rebé l'absolució: "Qui com cal se n'ha penedit, del nelet se n'és eixit." I l'ordre de captura amb revenja em caigué al meló. "Cerquin i torturin el gàngster simiesc."

A hores de llavors, amb cadascun dels rostolls per on passava espigolat a nu, amb els tendrums i articulacions, tant àfons com

vociferants (i llavors, en aquest cas, sovint cacofònics), fent-me mal de tant córrer pel món, havia arribat a l'estranya (i extremadament estrangera) metròpoli on no hi pescava mica re. Un llenguatge incomprensible.

De bell nou mímicament, em feia entendre pels altres escorcolladors d'escombraries. I llavors, al cap d'una estada profitosa on aprenguí les beceroles del meravellós novell idioma llur, vaig presentar-me a un dels museus, que ostentava una plenitud d'objectes egipcians de l'època gloriosa, i, d'amagatotis, els vaig vendre l'anell amb l'escarabeu miraculós.

Una vida de luxe relatiu se'm començà a establir. Gueixes rere reixes em ballaven ximpletament sols per a mi. Sort de les reixes. Sinó se m'haurien potser llençades damunt. *Ecs*.

A l'Octàgon, els estotja-mocs ens han interdit de fer setze.

Els colonitzadors de merda, amb llur civilització que és tota feta de cobejança i vici, ens volen trencar les coordenades on sempre ens hem mogut i rabejat; ens les volen substituir per llurs coordenades, que no són pas fixes i naturals com les nostres, ans tremolen com anguiles acollonides.

Cascú de naltres els resistim. Ens prometem de restar fidels. "Jo no m'hi moc!", diem, i els mocs van a terra com les caguerades van a l'hort. I prou. Fem com sempre férem, i tan bé no ens anà. Érem el que érem, com els ocells eren ocells, i cada bèstia al seu lloc hi era com calia. La vida natural sempre ens ha provat. Prova a tothom. I ara voldrien, aqueixos imbècils violents, que visquéssim infectats per tota mena de tort fet a la natura, amb la conseqüència doncs que tot són passes i pestes que ens anorreen o ens jaqueixen balbs, i on tot esdevé entre blanc i negre, on abans tot era meravellosament iridescent. No obeirem pas; ens hauran d'assassinar tots plegats, i s'hi ens rapten els infants (maleïts canalles qui ens assetgen la canalla) i, quan ja no hi som, els enverinen i violen, amb llurs lliçons de supersticions i d'ídols criminals qui els volen culpables de tota perversió — avarícia, agressivitat bèl·lica, enveja, ostentació — això rai, que, havent-ho tot destruït, sense equilibri natural, el món deixarà tost d'existir. Aqueixa serà la nostra revenja, la revenja de la

natura on pertanguérem abans no arribessin, hordes civilitzadores, i ens eliminessin per a millor ultratjar-la.

Els indígenes de l'Octàgon, mudats i esparracats, atlètics i esguerradets, hem resolt que, qui se sap fornir de la natura amb les quatre miques que li calen, no ha pas ops de ningú altre. Ni de déus d'invasors, de bestials omnipotències permanents, mes amb el cul dels pantalons estripats i plens de sets, ni d'altres desmanegats fatxendes adorats pels desgraciats qui ens voldrien ocupar.

Escornat escorniflaire, havent pecat massa ran l'increment dels trencacolls pels quals el feien travessar, el tardo-resistent trem ara davant el càstig que l'aguaita; ja es veu, amb la moto, traient guspires ambrades, bo i trencant hermètics viratges als llimbs ignots de l'ultramort.

Es nega a morir. Si el convideu a la mort, perd els estreps, surt de polleguera, i, fent ganyotes simiesques, els capellans que trau bo i cridant són un diluvi de fel, i qui, amb peus de gat, s'hi atansés gaire, correria un risc formidable, nogut de valent, de mala manera, per aquella pluja càustica que li cremava els bigots.

No em lleu pas gens de fer-ho mica, diu, amb franca taujaneria. I als qui li juren àpats a lloure, tants com no conté el rellotge imaginari hores, i que bé que se la passa, i que es representi com la boleta rau esperançada damunt el piu, i ell amb el seu bastó resplendent prest a colpir, per a la fina resquitllada que aterrarà amb un 'plop' satisfaent al clotet, i tot el meravellós fenomen de la realitat del jeure en atrotinadeta hamaca, ben calentet, per molt fredolica que son esfilargarsadeta ànima no sigui, alhora tot observant el tedi fatal del sonso rutllar del paradís, els diu, incrèdul, home, ara us ho dic, ja us en faig paga, s'agraeix la introducció; ja m'ho creuré, un d'aqueixos dies. Més endavant... De moment, si us ho podeu creure, per vós fareu — per a mi ara no fa pas. I en paus, sac i peres, au.

Ah temps escorreguts on els sobrevivents ens vantàvem d'haver sobreviscuts!

Ballàvem el ball dels esclops damunt els vagons dels trens en moviment. Saltàvem del pont damunt els vagons i ballàvem el ball

saltant de vagó a vagó, i paràvem molt de compte a no relliscar daltabaix ni a estavellar'ns al pont vinent, i al pont de just abans el túnel de la mort, ens hi penjàvem, i esperàvem penjats, i amb els esclops ballant tot sols als peus penjats, que passés un altre tren en direcció contrària que ens menés de tornada a casa, tot ballant, havent jaquits a llur sort els morts darrere. Voltors i llops festa farien.

I ara silenci, que ho senti bé. Onades de matràfoles dites amb refilets de bufó, per força amb oronells no gens delicats, acostumat als tufs i bufs pestilents que suren boirosos als voltants dels trons, i de les corts dels repel·lents addictes a les buides cerimònies eclesiàstiques i reials.

On els nyèbits mudats ridículament (xaronament, com alcavots) es conten llurs colossals païments, amb llurs sengles i respectives furibundes defecacions d'en acabat.

Llur fal·lera la de les falenes per fer aletejar com màgics ventalls les fal·làcies il·lusionistes de les cremoses pinzellades, tantost presents com absents, de llurs polsegoses lliurees.

Dels refilets de l'albardà, hi excel·leixes avui a desxifrar-ne averanys de pròspers futurs, no gens fotuts per un canvi de rumb en l'atzar, és a dir, allò (l'atzar, aquells immensos gruixos d'impermeabilitat amb què s'abriga) ara perforat pel nostre bufó infiltrat.

Els bufons som pops fets supremament mal·leables per la necessitat. Els racons i forats més foscs ni tètrics ens encurioseixen i hi burxem amb un tentacle o altre, densos murs del rebuig i de l'aspror, bo cercant-hi (i sovint trobant-la) cap feblesa d'escletxa que ens filtri informació, i llavors, havent-se hom assabentat d'un secret atac o contuberni per part de l'enemic invasor, tot fent riure si fa no fa tothom altri, a tu precisament, qui has fines orelles, i qui vius exclusivament entre serps i llangardaixos qui fan pel cap baix metre, metre i mig, tot t'ho revela ben clar. Entens on els altres no entenen.

Ara maleït pels qui el maleeixen, al poble tot de dol, havent, ell sol, sobreviscut al túnel, els conta, sòbriament, l'anècdota sencera,

desenvolupada durant la nit del retorn, havent caminat, de primer tot fet malbé, i després covada al cor, mentre queia de son prop les vies fredes.

Se li desenvolupava aleshores la llavor poètica de certes hipnagògiques visions d'aquella mateixa nit elèctrica, amb l'enigmàtic paisatge, on àdhuc la latent locomotriu sucumbeix a la passió de l'agressiu i intolerable argument, on, davall, l'alta depravació, sense recances i amb ganivets desembeinats, d'una embarassant baralla domèstica (l'un acoltellant l'altre), a un dels reservats, mentre dalt ell i els companys ballaven el ball dels esclops, els remou l'estómac i els ompl de basca (a ell i doncs a la locomotriu), i la porta a esmenar tot d'una el trajecte, i a passar a tot estrop per un túnel, sobtadament aparegut d'enlloc, com ara engendrat per un somni, i que nogensmenys enderroca sense remei una quinzena de companys balladors.

Li etzibes, a tall d'ariet, potser perquè et denunciava de bruixot, un cop de colze a la boca de l'estómac, i el cor se li encalla a la gola, i se't mor allí mateix, i en la foscor de la nit l'amagues a un mausoleu qualsevol, entre unes cendres que trobes de qualque sopar de xipòtols nocturns. No crec que ho sàpigues, però aquell mausoleu és el de les conegudes cròniques resurreccions. Encara no has deixat enrere el monumental mausoleu que, vestida ara de còmic fascinant, amb extremades pintures a la cara que et caldria litres de lleixiu si mai les volies esborrar, i no pas que mai hi reeixissis del tot, t'ix, fantasmal, al pas, i, assedegada, se't clava al coll, i n'absorbeix, en signe de desgreuge, tanta de sang com no pot.

Resseguint les vies, caient i replegant-te cada vegada, gairebé a cada trontoll que fas, ets a les envistes del poble encara de dol, i exsangüe, caus per a no aixecar't mai més. A la font l'han vista beure. Quan ella hi beu, la font raja calda sang fumejant. Els del poble han acordat de condemnar la font. Una excavadora l'ha desarrelada un vespre fosc de cel inflamat, amb trons i llamps, i sobtadament, com qui diu alhora, t'has aixecat pletòric del llit. Ta mare plorava de goig. Tot t'estava perdonat. Ara bé, no ballaries mai pus. Promès. Jurat. Un costum molt lleig ara bandejat al poble, i el comtat sencer.

Als orcs de l'Octàgon, subterranis, ens conjuràvem, després d'estergir-nos de valent en higièniques i zeloses exercions sens fi, a eixir en eixam de xifres gruixudes, i a sorprendre, engreixats i conspicus, encara balbs, bo i roncant a llurs coixins, tapant-nos amb les màscares negres els nassos pels repel·lents aromes que expel·lien, els àvols invasors, i ens brunzien incessants les orelles i ens demanàvem què fos, i em trameteren que ho esbrinés.

Pujant a marrameus, jo que pateixo de vertigen, la Torre del Mai no Acabar, una abundància de grius i opinics — llurs pandiculacions per a fer-me caure en pecat incessants...

Fins que gairebé dalt de tot, se me n'eixamenaven aitants que m'ennuvolen i no hi veig de cap ull, i caic.

Mentre queia, alçades impossibles, sentia en Cugat tocar clarament la seua 'cugatina', un instrument gros, de plàstic lleuger, rosa a la part prima de dalt on hi ha el broc, i groc a la part baixa on hi ha l'ampla botzina, amb, enmig, el verd transparent on hi ha el teclat — un instrument doncs que en Cugat típicament servava amb la dreta mentre tocava amb l'esquerra el pianet, i alhora bufava al broc, i tot plegat el so, molt rítmic, brunzia esquerdadament i escanyada — un so preciós, molt característic, i quan, cantada a dues veus, mascla i femella, la seua cançó tocava a sa fi, la meua fi també em tocava, després d'haver caigut en picat tanta d'estona...

"... and then you can run with the tourists, that ran and ran, and ran and ran, and ran and ran, and..."

I la sang, just on m'havia estavellat, se m'escorria, i escorria, i escorria, interminablement, a saltirons, a ritme de cugatina...

Kikuyo? Qui collons? Qui collons et trucava a aquesta hora? La gueixa Kikuyo, travessant intrèpidament aleatoris glaços i espontànies dunes, m'ofereix un ofenosa ofrena? No, no és pas ella qui m'estronca la fantàstica contra-invasió. És qui? *Al·lò...?*

—No te n'has assabentat encara?

—Qui collons ets?

—Els clinàmens i inclinacions de la guerra present per una vegada tendeixen a afavorir'ns. Fotries bé de restablir-te tantost no puguis, i pugis a la Torre amb nosaltres. Hi som tots els sobrevivents, horda espaordible. La conquerirem en unes poques girades de l'esfèrula, si abans no col·lideix amb cap altre objecte esventat a la babalà per l'univers. Els invasors els tenim cagats. Marejadament, s'entre-assassinen. Sempre havíem sabut que a armes iguals els desfèiem amb quatre envestides. Cridarem victòria i tu seràs absent, lluny d'on importa, com sempre, romancejant infructuosament.

—No sé fer res d'altre. Em jaquireu viure! Soc veterà, tantes batalles com no haig hagut de bregar-hi, no les faràs mai tu, siguis qui siguis.

—Soc la Kikuyo.

—No. La Kikuyo és al llit, amb manguis. Enveja que et rau, tanoca. Tu vens del buit i al buit romandràs. Ara penjo.

—No pengis. Penja't, caragirat!

Fulgurants transformacions les nostres, mentre perplexos ens estimbem avall avall, a l'abís fosc i sense sòl mai aparent. Sense sòl, sense sòl, caient eternament, caient eternament, confiant potser que el ciclàmen, que el ciclàmen, ens porti a abraçar'ns de bell nou, de bell nou, amb la Kikuyo, gueixa idealitzada, coixí moixí, coixí moixí.

Esbandides les delusions del somni on vivia entre truges qui, en soll prístina, i amb els immòbils llanterners amb lliurees burelles fendint per al nostre ben ésser les tenebres, amoroses em lliuraven estrenes o guardons en forma de petits petons i carícies, obro forts els ulls i torno a fixar l'esguard en la meua sempre expectant simitarra, dins la seua ben raspallada beina maragda, i no sé si em prendrà la consueta follia d'apamar-la i renovellar l'acció i les antigues proeses.

Simitarra-acció, binomi ineludible. Tinc una aversió abstracta a tot allò (és a dir, pràcticament tot) que es fonamenta en l'atzar. Sortosament, un sorollet...

Per un defecte d'entesa entre els intricats ossets de l'orella dreta, en efecte, sentia sorolls de perles remogudes per mans (amb llordes flaires de fulls de tendres torcaculs suara, no fa gaire, llençats a la paperera) d'ancianes baronesses. Oblida-te'n de l'espasa, i torna-te'n als llibres, aixopluc que et manté viu.

En cas de guerra, el primer que feu és amuntegar llibres damunt els ampits interiors, de tal faisó que tapin completament les finestres. Res com els llibres per a aturar els estralls de les ones expansives de bombes que us esclataven massa a prop. Els llibres servim per a tot.

Sempre m'he volgut llibre. Llibre ambulant, anant de lleixa en lleixa, sempre el mateix, sempre diferent. Marcat a tesa, amb notes a betzef.

El llibre tot ho absorbeix. Tant l'espetec letal de fora, com tes més agressives ni festives erupcions, o tes més ignares ni erudites esmenes. Tot li val, generós.

Enllà dels vidres un enorme mussol (ogre sobtat qui em solleva el sistema límbic sencer) s'ha plantat a la barana del balcó, i hi ejacula un so dialèctic semblant al que produeix la cugatina. Què diu?

Què dius? Anuncies quina mort?

Tu què saps! Et dic que t'equivoques d'orelles. No soc ma padrina, cassigall! No soc supersticiós.

Tot al món existeix per una concatenació de casualitats. Tot és atzar. I els objectes vius el mateix. Tots som trucs de joc de daus. Anafòrics, eixim de l'enlloc, per a tornar-hi. Daus qui tornem al cornet. Hom és 'tiquista', és a dir, creu que l'atzar és la sola potestat o entitat totpoderosa. Abúlics, sense posar-hi cap mena de voluntat, tot allò que hi ha al món, ha sortit del barreig casual de la matèria. I la matèria d'on sortia? Em sembla que ja ho he dit, d'enlloc. Cornet de no re on el no re rau. A fi de comptes, tot surt d'enlloc i tot hi torna. Cap superstició doncs que valgui no ve mai a tocar-me els collonets, això rai.

Cert, però, que aquesta negra nit es presenta galdosa. I el cassigall què n’ha dit. Ha dit clinàmen? Ha assenyalat amb l’arnada ala dreta un estel flamíger que cau vertiginosament i que la gravetat inclinaria vers la segura col·lisió, vers doncs la brusca anul·lació de tots nosaltres?

Tornem-hi. Aflicte per l’obscenitat del viure. El cel negre el veus vibrant d’ominosa pirotècnia. Sempre et demanes què et caurà damunt. Serà la fi de món? Solament serà l’esfèrula escalabornada d’un bocí i alhora desorbitada més lluny o més a prop d’on la font esfereïdora de la calor no raja? Sents amb antelació sanglots de teatre de munions desesperades?

Et creus, il·lús, que potser sobreviuràs, d’alguna manera o altra reclòs en ambre, des d’on enraones a remots ecos fantasmals?

Vida en societat vol dir que has tindre vocació de pèndol o hi vas totalment perdut.

De petit hauria pogut tindre vocació de pèndol, i ara, de gran, prendria com un joc la tortura, on el torturat els dels qui hi perd sempre, i el botxí dels qui hi guanya, i la sort és la sort, dolenta per a un, per a l’altre bona. Tot és pèndol i on el pèndol toca, et toca de per vida. No existeixen en la realitat les rucades impossibles dels llibres d’aventura. Tots són una falòrnia. Ets desgraciat o agraciat, i tot t’anirà desastrosament malament, o amb si més no, dispersada, una miqueta de molt ventissa, efímera, estúpida, felicitat.

Recollien alguns vímets per al mestre, el qual llavors amb aquells vímets ataconava les femelles, divertit, potser trempant. Tu érets dels altres. Dels qui rebien de trast en trast les garrotades, i dels qui de les superficials febrides rels, com ara de coure, dels baobabs (o dels mangles?) en fèiem varetes màgiques de saurí.

T’impressionava l’entusiasme i la insistència dels apegalosos cuïcs. El setge que et feien patir, tant afectes al cos teu. T’hauria d’haver afalagat, tret que l’admiració sempre t’ha emprenyat; sempre l’has trobada maleïdament ignorant o hipòcrita.

Admireu la vostra puta mare, no m’admiréssiu a mi; no sabeu el

fàstic que em fa; com si per la vostra merda d'admiració, en acabat no hauria de caure malalt, no hauria d'ésser un ninot de carn per a podrir, no m'hauria de morir mai. Al contrari! La vostra admiració només fa que els repel·lents fats malignes vagant per l'univers se'm prenguin, venjatius, envejosos, de víctima a escorxar de viu en viu; et penses que no els conec.

Renega d'aquell afoll, ton fill putatiu. Com de tot altre tòtil qui se t'enganxi. Que romangui a la salvatge selva, on tragina a lloure la salvatgina. No et cal qui et vanti. Ja et vantes prou tot sol, gamarús.

Panxut i panxacontent, el botifler, de tornada, trobava somrient, molt complagut, que ara tot hi eren amples dreceres. Que fàcil que era moure's avui per ciutat! Esperava que la població n'estaria immensament agraïda. Les hordes invasores havent-ho tot destruït, noves avingudes hi havia on ans no hi havia haguts sinó malsans laberints d'estrets carrerons de mala mort. Que satisfet que s'hi passejava!

Tanmateix, el botifler, amb una ment de mandarí qui de ventalls qui el ventallessin mai no en tindria prou, trobava tot horitzó força oprobiós, és a dir, no pas prou propici per al seu molt vanitós sentit d'allò que, per vàlua pròpia, li hauria de pertànyer; per exemple, ara mateix, d'ésser rebut per la multitud de cada indret, com dic, molt agraïdament i reverencial, quan de fet, a cada lloc on no feia cap, només es trobava indiferència, i que per tot allò que volgués li calia també afluixar la moma, com cap altre qualsevol.

Els seus hostils rellotges d'inharmònic piròman el començaven de pessigollejar. Li grataven l'ànima de mala faisó. Un sentiment pregon i sincer de respectuosa companyonia amb els policèfals subversius, sos conciutadants d'adés, i doncs en bona part els d'ara, es veu totalment contrarestat, frustrat, pel tenaç paper de malagradós interpel·lat que fa cascú dels qui sol·licita. Inconsolable, comprova que ningú no se l'estima. Desagraïts!

Se li torcen els turmells pels clots que a les avingudes novelles denuncien encara la traïdora aviació enemiga. Àdhuc les orenetes l'escridassen quan passen i se li caguen damunt. No coneix treva. Els gossos li esfilagarsen el cul dels pantalons. Es trau de l'infern

interior, del costat del grier malcontent, un flascó beix amb l'elixir que li calmarà les plagues aflamades de l'ànima negra, quan rep al crani un cop que li fot el cervell a volar com la gavina qui al vol se li apropia. Bon profit.

Ningú no ha sabut encara escatir d'on venia el cop, si de garrot de pastor, de mall de ferrer, d'estic d'hoquei, de barrot de golf, de bat de beisbol, de bastó de decrèpit veterà... Encara que tant se val, oi? Detall insignificant, tu.

Un abrupte reialme anàrquic m'envaeix i se m'instal·la al miserable cos. Emanacions, xiuxiueigs, bombolles viscerals, un aiguabarreig d'idees oposades que et suren totes soles. El moll o bessó de l'os se t'empedreeix mentre destil·la infundats caòtics greuges.

L'embranzida vital et feia aferrar a les temptacions que no saps mai del cert on t'han de dur.

No segueixis mai ulls clucs ningú. Fuig dels indrets podrits on la plebs emmetzinada pels diaris engega, ritualment, ovacions absurdes al coratge dels mateixos covards qui, manats, diuen si els demanes impossibles excuses, cometen les pitjors atrocitats concebibles, pagats pels assassins de la plana major, malignes arribistes menjats per la cobejança, jutges i generals corruptes, amb cares de prunes agres i els culs cagats, addictes a la destrucció.

Tot a llur voltant és rebuig i foscor, un infern de roques ígnies, sinistre, fúnebre i tenebrós, on llurs estalvis, llurs tresors d'ors i armes impenitentment abassegats a cada tomb de guerra enllestida, il·lustren tangiblement llur inextricable imperdonable culpabilitat. Sempre ho he dit. No hi ha res a pelar-hi. Mor-te i en pau. De moment, pel que duri, abstén-te'n i ja faràs prou, pobre de tu.

Màgica lluna, diu el llunàtic, i clapar no pot. Vampirs, bruixes, llops, es diu, collonades. Romàntica amor, pitjor. Allò que cal és cercar paraules per a objectes als quals et sembla que els en manca. Un nom fa la cosa, esdevé existent, tot i que, de fet, no existeixi, car és clar que re no existeix. Tot essent fantasia. Res no volent dir re, per molts de noms que hi afegeixis.

Ara, això també, el teu joc és potser allò únicament divertit que trobes, crear l'increat; encara millor, l'increable. (A propòsit d'increable, tot és increïble. Cal no creure en re; tantost no et fots a creure en quelcom, ja l'has cagada, caigueres al pot, vull dir, al pou de pega encesa. Se'n segueixen passió, fanatisme, follia, desraó...

Fatigat amb les fantasies d'altri, hom s'abandona a les pròpies. De moment, no fa pas cap pas per a alleujar-se la dolor que el mortifica. Per què? Si tot li prediu l'implacable triomf de la mort propera?

I de misteri policrom darrere, rai. Darrere no hi ha re. Cap misteri idiota amb què el volgueren espantar de petit els espantats idiotes. Darrere de l'horror del viure, hi ha l'encara més horrorosa realitat del no re. I s'ha acabat, amb tota dolor alhora. Així que calma, noi. Tot toca a sa fi.

Saps què és una murada? El mur que envolta una casa on campen els gossos assassins? A la part de fora del qual mur els subversius hi escriuen inútilment les seues subversives inanitats amb perill de deixar-hi la pell?

Per què voldries penetrar-hi, amb verí instantani per als gossos prest a la butxaca, i l'arma i l'instrumentari del lladre al sarró? Set d'aventures, ja ho veig. Aprofita per a violar qualque verge ja que hi ets. I llavors tornar-te'n, despagat, car què n'has tret?

No n'he tret sinó una acceleració de qualque estimulant natural que em cuidava destruir una mica més el cor. Has reunit res de vàlua, joiells, gemmes, maons d'or? Suposo, però ho he llençat tot al riu bo i tornant. Has fet ben fet, qui menys té menys perd.

Sabut és que els uixers a les portes de vori de l'Octàgon només hi som, selectes cans cerbers, perquè hi passin i entrin els matriculats genocides, qui, degudament catequitzats per les autoritats, vinguin seriosament disposats a acabar d'anorrear els agonitzants 'octagonistes' tancats al reducte, dit Octàgon, dels gairebé doncs pròpiament exterminats aborígens, on, de més a més, nina prenys qui clisséssim, ventre que els punxem. Això, resumint molt, és el que ens toca. I la resta, punyetes.

No ens demanem què hi fem, ni per què ho fem, ni què en traurem, ni on mena tot plegat. No som supersticiosos. No som fatalistes. No som filòsofs. No perdem amb collonades l'estona. Hi som perquè hi som, i vigilem que cap aborigen no s'escapi perquè no volen els qui ens paguen i manen, es veu, estorts subversius qui, enfilats per les muntanyes, es rebel·lin i se sostraguin a allò que les circumstàncies els condemnen. Tothom qui es foti. I qui vulgui plorar la pròpia mort i la del poble, que plori. Per ell fotrà. Nosaltres som xifres (zeros a l'esquerra) i obeïm i fem la nostra feina, i som feliços perquè la responsabilitat sempre cauria, si calgués mai pagar amb la pell, en els qui ens paguen ara la precària galdosa vida d'uixer infame. És a dir, és clar, els intocables, els invulnerables, qui viuen rere murades amb capterreres d'espines verinoses, i guerrers i uixers i gossos, tots assassins instantanis a la mínima intrusió. Ja us ho fotreu.

Mentrestant, tu qui fores aquell meravellós escopòfil qui descobrí els secrets més íntims de les societats ets idoni per a la tasca...

Espia'ls per la tarja quan són sols, i esguarda'ls ressuscitar, sobretot quan fora trona.

Llurs visatges fan ganyotes, amb intermitents rugues que se'ls remouen com revesses, mentre remuguen quelcom, com fan els nadons qui estrenen atots somàtics, magnífiques facultats — la llengua, els músculs i nervis facials...

Ressusciten els morts quan són sols enmig de la nit, amb les velles qui els vetllen, i es pentinen una miqueta, i s'arreglen el vestit, no volen semblar cassigalls, i es belluguen al fèretre, com qui vol dormir en millor posició. I no tanquen els ulls fins que senten cap sorollet o badall. I no es belluguen pus fins que no creuen que poden fer-ho sense testimonis que els espatllin la situació tan collonuda on han assolit d'ésser, a les portes d'ivori del no re final, on no hi ha re més segur — tranquil·litat eterna, repòs infinit.

Els extingits, estergits repetidament als esments dels qui els sobrevisqueren. Fins que ells també no s'extingeixin, i qui sap si faran les mateixes ganyotes, quan es pensen que ningú no els guipa. Tots som els patètics fantasmes de nosaltres mateixos. No

n’existeixen d'altres. Ens acompanyen pertot, com fan les ombres.

Tocàvem els octagonistes cascú la pròpia cugatina, al mateix ritme, i, perfectament formats, ens estimbàvem penya-segat avall, a la butxaca de cascú una altra darrera bomba que amb el nostre estavellament esclataria. Ensems i alhora ens n’aniríem tots plegats al cel a bocinets. I alhora i ensems el cràter de fel roent que creàvem escopinava als ulls dels invasors immediats qui, davall, s’amanien per a la darrera neteja.

Sota cada roca, abans del darrer suïcidi massiu, hi havien deixat escrit, rupestrement doncs, gravat pregonament, texts en octagonista, amb equivalències sovint als clàssics grec i llatí, perquè els interessats desxifressin la nostra història i com havíem estats traïts pels invasors malèfics.

Érem munts de morts, com en totes les guerres, i els deguts sucs de podrimener produíem. Vora aquells bogatells pudents, doncs, que eixien com ara de nocs i escorxadors, es passejaven nogensmenys els estalviats innocents, tot feliçment, elles amb ombrel·les opaques, i llur vanaglòria els feia pampallugues a galtes i a ulls, i les noietes, evidentment abusades exageradament per llurs amants, somreien, tanmateix afalagades, com si les pessigollegessis en indrets idonis, malgrat els sangtraïts i les crostes de nafres recents àdhuc als bells i ben nets visatges sense maquillar, psíquicament satisfetes, sense mai veure’ns, sempre ullant enjondre, on els horitzons eren ben clars i els durien de segur esdeveniments d’esdevenidor harmoniós encara més meravellosos. D’il·lusions és bo de viure, encara que només sigui molt provisionalment.

Som a l'hivern, al seu estimat solstici, i cada bri a la gespa serva, a sos braços materns, el gebre tendre que el Solell envejós fondre voldria. Els multiformes aspectes de la natura, anar observant-los privadament i quieta, són plaer molt íntim.

Hom s’arrela a la platja, entre d’altres xarxes indígenes, i es plau bo i escaujant de lluny i calibrant de més a prop el gruix immens de l’aigua que l’esfèrula reïx tanmateix de remenar, com si fos olla que barregés tot el xorrèstic i recapte que s’hi aplega. La de vegades violent i rude coreografia de les aus, rares i no, se li apareix més

subtil que no n'ha semblança a primer cop d'ull. I la fètida suor dels mitges merdes de sicaris qui s'atansen a espoliar els naufragats l'ofèn de tal faisó que tomba la mirada vers on no existeixin, ni llurs caps de colla invasors tampoc, encara menys.

Ballen balls de bastons a la platja els batlles de les tribus circumdants, i si hi ha un batlle qui s'espatlla, hom li recomana pas de guatlla. Car cal anar sempre ull viu, i doncs pas de perdiu. I així les festes tradicionals entre els indígenes, que semblem esborrats de tot mapa per acció de l'enemic invasor, els indígenes silentment fidels les perpetuem.

L'endemà sempre és erroni quant a les prediccions de futur, així que qui sap, nois, cal no abandonar mai ni la tasca (silentment) ni (íntimament) l'esperança. I au, car qui sap, qui sap. Quantes de vegades es tomba la truita de l'actualitat? Gairebé tantes com voltes fot l'esfèrula al voltant de qui sap quin misteri a l'univers, un univers que volta al seu torn al voltant de què? De què?

Ara t'ho dic. Les nits amb climes revolts visitem les dríades i els sàtirs, i no cal dir els follets, qui de tota manera ja ens són continus residents sota la palpebres. Els arbres qui nocturns són urnes closes amb remugants secrets, de sobte el paradís del foc en fa innombrables estalzins de diferents, molt curioses, formacions, tant al nivell diguem-ne de composició atòmica com presencial. Quants de cadàvers cremats d'éssers mitològics no recelen ara! Si hom sabés espigolar-hi gaire se'n fotria creus.

Toca ferro, noi, però crec que el paradís del foc és tothora a l'aguait. Quan t'esglaiarà amb la seua sobtada aparició? Te'n recordes com cremava, com un llumí, en un tres i no res, la rònega, rústega, decaiguda, no gens sòlida, cabana, escenari del miracle, on el nostre antic imperi es conjuminà a la indecent imaginació del sempre vagament astorat Tadeu?

Sí, home, en Tadeu, oblidat pare de la pàtria, sever faraó del seu bosc, qui, enjovat de casualitat al desig d'ésser quelcom més que no pas un altre llenyataire amb pell de serp, exúvia que cal jaquir enrere quan l'estació ho mana, llegí, als rigorosos hiverns de les èpoques glacials, les faules de la falsa història on els herois

mediterranis i nòrdics creaven imperis amb només el poder impossible de llur imbatible voluntat. S'adormí i es deixondí l'endemà (o molt més tard, després del llong eixiverniu?) i es trobà ancià i coronat, amb encara humits prínceps de successors qui el succeïren amb més o menys sort al llarg de les centúries en acabat també extingides com coets, com coets.

(*Fi.*)